

Hoofdstuk 1

Soepel glijdt Mirjam door het water. *Heerlijk! Ik ben blij dat ik gegaan ben.* Als ze bij de rand van het bad komt, maakt ze een koprol onder water en zet zich met een vaart weer af. *Hoe laat zou het zijn?* Ze kijkt naar het grote digitale bord aan de muur. Het is lastig te zien zonder bril, maar als ze haar ogen bijna helemaal dichtknijpt, ziet ze dat het tien over halfnegen is. *Dan heb ik nu 39 banen in 35 minuten. Meer dan de vorige keer,* stelt ze tevreden vast. Ze draait op haar rug, en met haar benen maakt ze krachtige slagen. *Dit is zó lekker: wakker worden in het water! Dan kan ik er voor de rest van de dag weer tegenaan ...* Mirjams gedachten gaan terug naar het begin van het schooljaar. Toen lukte het zwemmen niet vanwege de blindedarmoperatie die ze net had gehad. Glimlachend denkt ze aan de eerste keer dat ze het weer ging proberen. *Na tien banen kon ik nauwelijks boven blijven, wat een afknapper was dat! Heerlijk om m'n conditie nu weer op te bouwen.* Als ze zesenvijftig banen gezwommen heeft, klimt ze langzaam uit het water. Oei, ze voelt haar spieren wel. Toch is ze tevreden over vanmorgen. Het waren er weer drie meer dan de vorige keer. Met haar shampooefles in haar hand loopt ze naar de douches.

Een tijdje later rent Mirjam het perron op waar de trein staat te wachten. Zo snel als ze kan, sprint ze de tweedeklascoupé

in. Eenmaal binnen laat ze zich neerploffen op de eerste de beste vrije stoel.

‘Zo, je hebt het weer gered, meid?’ Als ze opzijkijkt, ziet ze het lachende gezicht van een oude man.

‘Ja, gelukkig wel!’ hijgt Mirjam terwijl ze haar laptop uit haar tas pakt. ‘Het is elke keer weer een kunst om zo laat mogelijk weg te gaan en toch op tijd te komen.’

‘Ga je naar school?’

Mirjam knikt.

‘Moet je lang reizen?’

‘Van deur tot deur is het anderhalf uur.’

‘Zo, dat is nogal wat. Ga je niet op kamers dan?’

Mirjam haalt haar schouders op. ‘Dat heb ik wel overwogen, maar ik vond het toch fijner om thuis te wonen.’ *Ik vind twee verschillende huizen al erg genoeg ...* ‘Gelukkig kan ik in de trein gewoon mijn huiswerk doen’, zegt ze dan terwijl ze naar haar laptop wijst.

‘Ja, dat is handig tegenwoordig’, stemt de man toe.

Terwijl de trein voortdendert, checkt Mirjam voor de laatste keer haar powerpoint die ze gemaakt heeft voor geschiedenis. Dan trilt haar telefoon. Snel kijkt ze op haar mobiel. *Hé leuk, Renske appt.*

Met een glimlach op haar gezicht opent Mirjam de app.

Hé Mir, alles goed? Al plannen voor 't weekend? Zin om deze kant op te komen?

Mirjam staart even nadenkend voor zich uit. *Komend weekend hoef ik niet te werken, maar zou ik naar pa gaan ... Hij zal het toch niet erg vinden als ik een weekendje naar Renske*

ga? Mirjam slaakt een diepe zucht. *Wat is het toch lastig om altijd met pa en ma afzonderlijk rekening te houden nu ze gescheiden zijn! Een weekendje weg zou wel heerlijk zijn! Dan ga ik gelijk door uit school. Ideaal dat de pabo dicht bij Renskes woonplaats staat. Anders zouden we vast niet zoveel contact meer gehouden hebben na het kamp van vorig jaar.*

Zo snel als ze kan, appt ze terug: *Hé Rens, alles goed! Zit in de trein. Geen plannen, weet niet of mijn pa er blij van wordt als ik niet kom. Tim is er trouwens ook nog, dus hij is sowieso niet alleen. Zou supergezellig zijn om af te spreken! Moet jij niet hard leren? En gaan we met zn 3en op pad met Remco?*

Pfft, hou op! Bent zat... heb gisteren laatste tentamen gehad gelukkig. Zaterdag vrij om bij te komen; missch met jou? J Ik hoort wel, snap dat t lastig is met je pa! evt alleen vrijdag op zaterdag ofzo? Remco heeft bijbelkringweekend.

Ja, dat kan ook! Ben vrijdag 13u uit, dus dan hebben we ook nog best een poosje. Ik ga t overleggen; je hoort wel! Moet overstappen nu, X

Als Mirjam even later de trein uitloopt, denkt ze aan haar vader. *Hoe zal hij het vinden als ik een weekendje oversla? Zal ma een idee hebben hoe ik dat het beste kan vragen? Meteen verwerpt ze die gedachte. Haar moeder stelt zich zo neutraal mogelijk op, om geen problemen te krijgen. Mirjam zucht. Die stomme scheiding ook!*

Als ze even later in de volgende trein op een stoel neerzakt en weer op haar telefoon kijkt, valt haar oog op de datum. *O, is het al 6 mei? Dan ben ik over twee weken jarig! Hoe moet*

ik dat ooit gaan vieren met zo'n gespleten zootje? Bah! Met een nijdig gebaar mikt ze haar telefoon in haar tas en pakt haar boek. *Zo, en nu geen gezeur aan mijn hoofd! Ik bedenk nog wel hoe ik het aan ga pakken!* Al snel is ze verdiept in haar bibliotheekboek.

Na het vierde uur loopt Mirjam naast Sophie de trap op naar de derde verdieping. 'Volgende week is de stage al, hè?' zegt Sophie.

'Ja, we mogen wel even hard aan de slag gaan in het tussen-
uur', beaamt Mirjam. 'Anders komt die opdracht nooit klaar.'
De meiden zoeken in de mediatheek naar een computer die
vrij is en ploffen neer op een stoel.

'Hé, kijk nou!' zegt Sophie triomfantelijk terwijl ze een zak
zoute stokjes omhooghoudt.

'Hoe kom je dáár nu aan?' vraagt Mirjam verbaasd.

'Die ligt hier voor mijn stoel. Vast iemand vergeten. Is deze
van jou?' vraagt Sophie aan het meisje dat naast haar zit. Die
schudt haar hoofd.

'Nou, lekker hoor!' grinnikt Mirjam. 'Trek open die zak, ik
weet zeker dat het werken dan twee keer zo snel gaat!'

Met een grijns maakt Sophie de zak open en legt hem naast
het toetsenbord. Mirjam zoekt het bestand op en pakt dan
een paar stokjes uit het zakje.

'Oké, we moeten dus een hele morgen vullen in de kleuter-
klas volgende week', komt Sophie ter zake. 'Wat hadden
we al bedacht?'

'Het thema!' zegt Mirjam lachend. 'Da's toch al heel wat.'

De tuinman. Moeten we eigenlijk ook een toepasselijk Bijbelverhaal vertellen?’

Sophie schudt haar hoofd. ‘Dat niet. Denk je trouwens dat je het leuk zult vinden bij de kleuters?’ Mirjam haalt haar schouders op. ‘Ik ben echt heel benieuwd! Aan de ene kant zijn ze wel schattig, maar volgens mij word ik er een beetje kriegelig van om de hele dag op zo’n kleutertoontje te moeten praten.’

Sophie schiet in de lach. ‘Het lijkt mij juist geweldig met die kleintjes. Welke groep lijkt je tot nu toe het leukst?’

‘Ik denk groep 4 of 5’, zegt Mirjam aarzelend. Dan slaakt ze een diepe zucht.

‘Hé, wat is er?’ vraagt Sophie meelevend. ‘Je kijkt zo somber! Troubles?’

‘Nou ... om eerlijk te zijn weet ik gewoon niet of ik juf zijn wel zo geweldig vind!’

Sophie kijkt Mirjam met open mond aan. ‘Je weet niet of je de pabo überhaupt leuk vindt?’ vraagt ze verbaasd. ‘Daar merk ik nou helemaal niks van!’

‘Mooi toch?’ grinnikt Mirjam. ‘Het is niet zo dat ik elke dag weer loop te balen hier, maar ik weet het gewoon niet goed. Daarom moet ik van mezelf eerst het jaar hier volmaken.’

‘Nou, dat vind ik wel erg dapper van je!’ zegt Sophie oprecht. ‘Ik weet niet of ik dat zou kunnen als ik twijfelde.’

‘Zullen we verdergaan?’ stelt Mirjam dan voor. ‘Ik wil graag goed voor de dag komen bij die schattige broekplassers.’

‘Nou ja, zeg!’ roept Sophie uit. ‘Alsof alle kleuters in hun broek plassen!’

‘Laten we hopen van niet!’ zegt Mirjam hartgrondig.

‘Oké, serieus nu. Wat voor verschillende activiteiten zullen we in de speel- en werkles doen?’ vraagt Sophie dan. Mirjam gaat rechtop zitten en denkt hard mee.

Terwijl de meiden rustig aan het werken zijn, horen ze ineens een jongen zeggen: ‘Hé, waar heb ik dat zakje nou gelaten?’

Met een ruk doet Mirjam haar hoofd omhoog en stoot Sophie aan. Zo snel als ze kan, schuift Sophie haar reader over de zak stokjes heen.

‘Zullen we er dan vooral een rekenactiviteit van maken?’ stelt Mirjam zo onschuldig mogelijk voor terwijl de jongen achter hen langsloopt en bukt om onder de tafel te kijken. Ze houdt haar adem in. *Straks ziet hij het halflege zakje liggen bij hun computer ...*

‘Ja, dat past er het beste bij denk ik’, zegt Sophie dan. ‘O, weet je wat ook nog leuk is? We kunnen met de kinderen wel tuinkers zaaien!’

‘Nou, het zal wel’, horen ze de jongen dan zeggen terwijl hij de mediatheek weer uit loopt. ‘Ik snap er niks van.’

‘Joh, doe niet zo moeilijk!’ zegt de jongen die naast hem loopt. ‘We halen zo gewoon even een broodje kroket.’

‘Doe dat!’ zegt Sophie zacht terwijl ze een stokje onder haar reader tevoorschijn haalt en in haar mond schuift.

‘Schaam je!’ zegt Mirjam schokkend van het lachen. ‘Kun je nu nog van die stokjes genieten?’

‘Waarom niet?’ vraagt Sophie verbaasd. ‘Ik heb toch niks gestolen? Als hij rechtuit gevraagd zou hebben of ik het

zakje gezien had, had ik het hem wel verteld, maar nu voel ik me echt niet schuldig!’

‘Oké!’ lacht Mirjam terwijl ze ook een stokje pakt. ‘Het zou ook wel gènant zijn geweest als je een halfleeg zakje terug had moeten geven!’

‘Zeg dat wel! En nu eten ze tenminste een lekkere kroket, da’s ook wat waard!’

‘Het is maar hoe je het ziet!’ lacht Mirjam.